

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 476

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 iulie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 143 din 10 aprilie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.....	1-3		
Decizia nr. 199 din 13 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 și ale art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare	4-6		
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		M.80. — Ordin al ministrului apărării naționale privind punerea în aplicare în Ministerul Apărării Naționale a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003	6-8
		ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
		20. — Circulară privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României valabil în luna iulie 2003	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 143 din 10 aprilie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11
din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia**

Costică Bulai — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ioan Vida — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Vasilichia Nadu, Denisa Radu Copăceni și Iliana-Minola-Magdalena Mirea în Dosarul nr. 988/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, avocat Sorin Munteanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul autorilor excepției consideră că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213/1998 sunt constituționale, arătând că este de acord cu punctele de vedere comunicate de Guvern și Avocatul Poporului. În consecință, se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, întrucât textul de lege criticat nu restrânge dreptul reclamantului de a se adresa instanței cu acțiune în revendicare, ci prevede regimul proprietății statului asupra bunurilor ce fac obiectul domeniului public. Or, potrivit dispozițiilor legale criticate, aceste bunuri sunt supuse principiului inalienabilității, așa cum este statuat în art. 135 alin. (5) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 988/2001, **Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 213/1998**, excepție ridicată de Vasilichia Nadu, Denisa Radu Copăceni și Iliana-Minola-Magdalena Mirea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că Legea nr. 213/1998 este neconstituțională deoarece, potrivit art. 11, bunurile cuprinse în cadrul listei-anexe la lege sunt scoase în afara circuitului civil, iar, pe cale de consecință, aceste bunuri nu pot face obiectul unei acțiuni în revendicare intentate de către o persoană abuziv deposedată. Pe baza acestui text, instanțele au considerat, susțin autorii excepției, „că este nefondată o acțiune în revendicare a unui teren aflat în domeniul public al statului, date fiind dispozițiile mai sus menționatei legi care au ca efect faptul că fac inoperabile prevederile art. 480 și următoarele din Codul civil”. Se apreciază că, în acest fel, se ajunge la „o restrângere a drepturilor și libertăților pe care Constituția le garantează, restrângere nejustificată de vreuna din situațiile prevăzute la art. 49 din Constituție”. Totodată, sunt încălcate astfel pactele și tratatele la care România este parte. În cuprinsul memoriului prin care a fost formulată excepția sunt invocate și dispozițiile art. 135 alin. (1) și (6), precum și cele ale art. 16 alin. (2), ale art. 20, 21, 41 și 49 din Constituție.

În final, autorii excepției critică interpretarea instanțelor judecătorești, conform căreia legea „instituie imposibilitatea revendicării unui bun aflat în domeniul public al statului”, susținând că aceasta ar contraveni pactelor și tratatelor la care România este parte.

Curtea Supremă de Justiție – Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se susține că autorii excepției fac o confuzie, întrucât prin reglementarea criticată „nu este restrâns dreptul reclamantului la intentarea unei acțiuni în revendicare, ci se statuează asupra regimului proprietății statului asupra bunurilor ce fac obiectul

domeniului public”. În măsura în care bunurile respective sunt trecute sau se află deja în domeniul public al statului, acestea sunt supuse principiului inalienabilității, așa cum este statuat în art. 135 alin. (5) din Constituție. Astfel, Guvernul consideră neîntemeiată referirea autorilor excepției la art. 41 și art. 135 alin. (6) din Constituție.

În ceea ce privește dreptul la acțiune în revendicare al unei persoane care consideră că a fost prejudiciată, se susține că „acesta poate fi exercitat și este recunoscut prin însăși legea ale cărei dispoziții sunt contestate, în cuprinsul art. 6 alin. (2), care prevede că «Bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unor legi speciale de reparație»”. De aceea, apreciază Guvernul, dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213/1998 nu încalcă prevederile art. 135 alin. (1) și (6) și nici pe cele ale art. 16 alin. (2) din Constituție.

Referitor la susținerea conform căreia nu este respectat art. 20 din Constituție, se arată că însăși Legea nr. 213/1998, prin art. 6, recunoaște valabilitatea dispozițiilor tratatelor internaționale privind drepturile omului în dreptul intern.

În ceea ce privește nerespectarea dispozițiilor art. 49 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi, în punctul de vedere al Guvernului se susține că, întrucât „nu se poate constata o încălcare a dreptului de proprietate în sensul art. 41 din Constituție, violarea art. 49 nu poate fi invocată”, deoarece „acesta are drept obiect drepturile și libertățile fundamentale așa cum sunt acestea precizate și reglementate în capitolul II titlul al II-lea din Constituție”.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213/1998 sunt constituționale. Acest punct de vedere se bazează pe susținerea că „legea nu îngreădește posibilitatea persoanei abuziv deposedate de a revendica bunuri pe calea unei acțiuni în justiție, instanța de judecată având posibilitatea verificării valabilității titlului statului asupra bunului revendicat”. Se face referire, de asemenea, la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998 și la Decizia nr. 264 din 19 aprilie 2001. De altfel, Avocatul Poporului consideră că, „prin formularea excepției, autorii au solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra modului de interpretare și aplicare a legii”, ceea ce, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, nu poate face obiect al controlului de constituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorilor excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al

acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, cu modificările ulterioare.

Deși excepția de neconstituționalitate a fost ridicată cu privire la Legea nr. 213/1998, în întregul ei, din motivarea excepției, precum și din precizările autorilor excepției formulate în memoriul depus la instanță, Curtea constată că este criticat, în realitate, doar art. 11 din lege, text care are următorul cuprins: „(1) *Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, după cum urmează:*

a) nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii;

b) nu pot fi supuse executării silite și asupra lor nu se pot constitui garanții reale;

c) nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.

(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută.“

Autorii excepției susțin că aceste prevederi legale contravin dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și (6) privind ocrotirea proprietății și, respectiv, inviolabilitatea proprietății private, ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 care reglementează tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 41 privind protecția proprietății private și celor ale art. 49 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Prevederile legale criticate stabilesc regimul proprietății publice, dezvoltând și precizând conținutul dispoziției art. 135 alin. (5) din Constituție, potrivit căreia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile*“. În temeiul acestui principiu constituțional, dezvoltat prin dispozițiile art. 11 din Legea nr. 213/1998, bunurile care fac obiect al proprietății publice sunt scoase din circuitul civil general. Or, este evident că inalienabilitatea bunurilor care constituie obiect al dreptului de proprietate publică impune nu numai soluția interdicției înstrăinării lor, ci, ca o consecință, și imposibilitatea dobândirii acestora de către terți prin oricare alt mod de dobândire reglementat de lege.

În consecință, din analiza comparativă a dispozițiilor legale criticate și a prevederilor constituționale invocate în

sustinerea excepției nu rezultă că art. 11 din Legea nr. 213/1998 ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 41 și ale art. 135 alin. (1) și (6).

În legătură cu invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a art. 20 din Constituție, Curtea constată că autorii excepției nu au indicat nici un tratat internațional privind drepturile omului care să fi fost încălcat de prevederile criticate. Excepția este, sub acest aspect, nemotivată, nefiind deci respectate dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Din examinarea dispozițiilor legale criticate, Curtea reține că nu este restrâns dreptul reclamanților la intentarea unei acțiuni în revendicare, ci, astfel cum s-a mai arătat, se statuează asupra regimului proprietății statului privind bunurile ce fac obiectul domeniului public, o dată ce acestea au fost astfel declarate și încadrate. În aceste condiții nu este încălcat nici accesul la justiție al celor interesați, principiu prevăzut de art. 21 din Constituție, și nici principiu constituțional al egalității în drepturi.

De altfel, Curtea observă că, în cauză, ceea ce se judecă la instanță este acțiunea în revendicare a unui teren. Or, sub acest aspect, Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, a stabilit, la art. 5 alin. (1), că „*Aparțin domeniului public terenurile pe care sunt amplasate construcții de interes public, piețe, căi de comunicații [...]*“, iar la alin. (2) al aceluiași articol s-a prevăzut că „*Terenurile care fac parte din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile. Ele nu pot fi introduse în circuitul civil decât dacă, potrivit legii, sunt dezafectate din domeniul public*“.

Pe de altă parte, este de menționat că Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 prevede, la art. 8 alin. (1), că „*Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997*“.

Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor art. 49 din Constituție, în condițiile în care autorii excepției nu li s-a restrâns, prin prevederile legale criticate, exercițiul vreunuia dintre drepturile sau libertățile înscrise în Constituție.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Vasilichia Nadu, Denisa Radu Copăceni și Iliana-Minola-Magdalena Mirea în Dosarul nr. 988/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 199

din 13 mai 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1
din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 și ale art. 28 din Legea nr. 50/1991
privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare**

Costică Bulai	— președinte
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 și ale art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon & Ami Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.341/CA/2002 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și litigii de muncă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Cu privire la art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale prealabile sesizării instanței de judecată nu constituie o încălcare a art. 21 din Legea fundamentală, care consacră accesul liber la justiție. De asemenea, pune concluzii de respingere a excepției ridicate și în privința art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, deoarece aceste prevederi legale nu au legătură cu art. 43 și 134 din Constituție, invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.341/CA/2002, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 și ale art. 28 din Legea nr. 50/1991**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon & Ami Impex” — S.R.L. din București într-un litigiu cu primarul municipiului București și primarul sectorului 2 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 5 alin. 1 din Legea nr. 29/1990 îngădesc exercițiul dreptului de acces liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, deoarece condiționează posibilitatea sesizării instanței judecătorești, pentru anularea unui act administrativ ori pentru obligarea

organului administrativ la eliberarea unui act, de depunerea, în prealabil, a unei reclamații la autoritatea administrativă respectivă. De asemenea, consideră ca fiind neconstituționale și dispozițiile art. 28 din Legea nr. 50/1991, astfel cum au fost modificate prin pct. 28 din Legea nr. 453/2001, întrucât acestea prevăd dreptul „autorităților administrației publice locale să desființeze construcțiile amplasate pe domeniul public sau privat al statului, al județelor, orașelor sau comunelor fără sesizarea instanței judecătorești, permițând astfel nașterea unor abuzuri și a unor decizii arbitrare ale autorităților administrației publice”. Apreciază că aceste reglementări sunt contrare prevederilor art. 43 alin. (1) și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și litigii de muncă consideră că nu poate fi analizată constituționalitatea art. 5 din Legea nr. 29/1990, întrucât acest text de lege a intrat în vigoare anterior adoptării Constituției. De altfel, „instituirea unei proceduri prealabile investirii instanței nu echivalează cu îngrădirea accesului la justiție, ci doar condiționează acest acces de sesizarea organului administrativ emitent cu o cerere privind desființarea propriului act”. În ceea ce privește dispozițiile art. 28 din Legea nr. 50/1991, instanța apreciază că „desființarea pe cale administrativă a construcțiilor edificate fără autorizație pe domeniul public sau privat al unităților administrativ-teritoriale nu poate constitui în nici o situație un abuz al autorității, ci un mijloc de asigurare a respectării legii de către cetățeni”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că textul art. 5 din Legea nr. 29/1990 nu contravine accesului liber la justiție, întrucât „instituirea unei proceduri administrative prealabile sesizării instanței judecătorești este în interesul persoanei vătămate printr-un act administrativ, și anume acela de a obține mai rapid din partea autorității emitente a actului o recunoaștere a dreptului sau a interesului legitim pretins”, fără a împiedica persoana nemulțumită de modul de rezolvare a reclamației administrative să se adreseze instanței judecătorești. Prevederile art. 28 din Legea nr. 50/1991, respectiv sancțiunea desființării construcțiilor efectuate cu încălcarea dispozițiilor legale, nu contravin Constituției, iar deciziile organelor administrației publice pot fi atacate la instanța de contencios administrativ. Astfel, excepția ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie următoarele dispoziții legale:

— Art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990, potrivit căruia: *„Înainte de a cere tribunalului anularea actului sau obligarea la eliberarea lui, cel care se consideră vătămat se va adresa pentru apărarea dreptului său, în termen de 30 de zile de la data când i s-a comunicat actul administrativ sau la expirarea termenului prevăzut la art. 1 alin. 2, autorității emitente, care este obligată să rezolve reclamația în termen de 30 de zile de la aceasta.”;*

— Art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 13 ianuarie 1997 și modificată prin Legea nr. 453/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 1 august 2001, care prevede că: *„(1) Prin derogare de la prevederile art. 27, construcțiile executate fără autorizație de construire pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al statului, al județelor, orașelor sau comunelor, vor putea fi desființate pe cale administrativă de către autoritatea administrației publice locale competentă, fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului.*

(2) Pentru realizarea prevederilor alin. (1) consiliile locale comunale, orașenești, municipale ori județene, după caz, pot contracta efectuarea acestor servicii cu societăți comerciale, în condițiile legii.”

Potrivit susținerilor autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.”;

— Art. 43 alin. (1): *„Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.”;*

— Art. 134 alin. (2) lit. a): *„Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;”

Examinând textele de lege criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea Constituțională reține următoarele:

Cu toate că Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 este anterioară Constituției din 1991, art. 5 din această lege a rămas în vigoare, în sensul dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Constituție, întrucât prevederile sale nu contravin actualei Legi fundamentale.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că instituirea prin lege a unei proceduri administrative ori administrativ-jurisdicționale prealabile sesizării instanțelor judecătorești nu este de natură să îngreuească exercițiul dreptului de acces liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, ci, dimpotrivă, constituie o măsură de protecție care nu poate avea ca efect, în nici un mod, limitarea accesului la justiție. De altfel, este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, desconggestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale și evitarea cheltuielilor de judecată (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 134 din 20 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 9 februarie 1999).

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările ulterioare, aceasta prevede obligativitatea obținerii, de la organul administrației publice locale competent, a unei autorizații corespunzătoare pentru executarea lucrărilor de construcție, iar executarea unor lucrări fără autorizație este considerată contravenție și sancționată ca atare. Pe lângă sancțiunea amenzii, legea prevede și sancțiunea desființării construcțiilor edificate fără autorizație.

Conform regulii generale înscrise în art. 27 din lege, în cazul în care contravenientul nu se conformează dispoziției privind desființarea construcției realizate, autoritatea administrației publice locale se adresează instanței judecătorești competente, pentru a-l obliga pe contravenient să desființeze construcția.

Art. 28 derogă de la această regulă generală, prevăzând că, în situația neexecutării benevole de către contravenient a obligației de desființare a construcției edificate pe domeniul public sau privat al statului, al județelor, orașelor sau comunelor, construcția respectivă va putea fi desființată pe cale administrativă de către autoritatea administrației publice locale competentă, fără a mai sesiza instanța judecătorească, pe cheltuiala contravenientului.

Curtea observă că aceste reglementări legale nu au nici o legătură cu prevederile art. 43 sau 134 din Constituție, a căror încălcare a fost susținută de către autorul excepției.

Aplicarea și executarea unei sancțiuni contravenționale, inclusiv cea de confiscare a unor bunuri ori de desființare a unor lucrări de construcție, chiar dacă au ca efect diminuarea patrimoniului contravenientului, nu pot fi considerate ca fiind contrare principiilor înscrise în art. 41 din Constituție, privitoare la ocrotirea proprietății private.

De asemenea, nici aplicarea și executarea sancțiunilor contravenționale de către autoritatea administrației publice locale în cadrul căreia activează agentul constator nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Pentru prevenirea ori eliminarea unor eventuale abuzuri, contravenientul are acces neîngrădit la justiție pentru a contesta realitatea constatărilor referitoare la săvârșirea contravenției, sancțiunea aplicată, precum și dispoziția autorității administrației publice locale privind desființarea construcțiilor edificate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 și ale art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon & Ami Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.341/CA/2002 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și litigii de muncă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind punerea în aplicare în Ministerul Apărării Naționale a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003

Pentru aplicarea prevederilor art. 7 alin. (2) lit. d), art. 17 alin. (2) lit. d), art. 40¹, art. 51 alin. (1) și ale art. 52 alin. (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 389/2001,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă ca Direcția relații cu Parlamentul și armonizare legislativă să țină evidența asociațiilor, fundațiilor și federațiilor care își desfășoară activitatea în sfera de competență a Ministerului Apărării Naționale, să acorde avizul pentru înscrierea acestora în Registrul asociațiilor și fundațiilor și să intermedieze colaborarea Ministerului Apărării Naționale cu organizațiile neguvernamentale pentru realizarea unor activități sau programe comune.

(2) Evidența privind constituirea, modificarea și încetarea asociațiilor, fundațiilor și federațiilor se realizează pe baza documentației transmise de Ministerul Justiției.

Art. 2. — (1) În vederea acordării avizului pentru recunoașterea statutului de utilitate publică, Direcția relații cu Parlamentul și armonizare legislativă analizează documentația prezentată de asociații, fundații sau federații și urmărește respectarea cumulativă a condițiilor prevăzute de lege și a criteriilor specifice prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) În cazul în care constată îndeplinirea condițiilor și criteriilor prevăzute la alin. (1), în termen de 60 de zile de la primirea cererii, Direcția relații cu Parlamentul și armonizare legislativă înaintează ministrului apărării naționale propunerea pentru recunoașterea statutului de utilitate publică. Aceasta este transmisă, potrivit legii, Guvernului României.

(3) În cazul în care se constată neîndeplinirea condițiilor legale, Direcția relații cu Parlamentul și armonizare legislativă transmite persoanelor juridice solicitante un răspuns motivat, în termen de 30 de zile de la data luării deciziei.

Art. 3. — Direcția relații cu Parlamentul și armonizare legislativă propune ministrului apărării naționale transmiterea la Guvern a solicitării privind retragerea actului de recunoaștere a statutului de utilitate publică, dacă asociația, fundația sau federația nu mai îndeplinește una sau mai multe dintre condițiile care au stat la baza recunoașterii utilității publice.

Ministrul apărării naționale,
Ioan Mircea Pașcu

București, 20 iunie 2003.
Nr. M.80.

CRITERII SPECIFICE
de acordare a statutului de utilitate publică asociațiilor, fundațiilor și federațiilor
care desfășoară activități din sfera de competență
a Ministerului Apărării Naționale

În conformitate cu prevederile art. 38 și 40¹ din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 37/2003, o asociație, fundație sau federație poate fi recunoscută ca fiind de utilitate publică dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1. Art. 38 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000:

a) activitatea acestora se desfășoară în interes general sau comunitar, după caz, și funcționează cel puțin 3 ani, anterior datei depunerii cererii privind recunoașterea statutului de utilitate publică;

Criterii specifice

1. Activitatea de interes public general și/sau comunitar a asociației, fundației sau federației se desfășoară în sfera de competență a Ministerului Apărării Naționale.

2. Prin activitatea desfășurată nu se urmărește atragerea cadrelor militare în activitate la desfășurarea unor activități care contravin Statutului cadrelor militare, ordinelor și regulamentelor militare.

3. Prevederile statutului asociației, fundației sau federației nu au caracter sindical ori politic și nu sunt contrare comenzii unice, ordinii și disciplinei specifice instituției militare, normelor de păstrare a ordinii publice și nu încalcă bunele moravuri.

4. Activitatea asociației, fundației sau federației se circumscrie unuia dintre următoarele obiective:

a) promovează valorile civice ale statului de drept și întărirea relațiilor societății civile cu armata;

b) promovează interesele, valorile și simbolurile naționale în eforturile de integrare a României în structurile politice, economice, militare și de securitate europene și euroatlantice;

c) își aduce contribuția la păstrarea tradițiilor militare ale Armatei României;

d) promovează și susține inițiative privind pregătirea profesională a personalului armatei, lărgirea orizontului tehnico-științific și cultural, desfășurarea de activități sportiv-recreative sau caritabile.

5. Asociația, fundația sau federația plătește impozitele, taxele și alte contribuții la bugetul de stat.

6. Personalul este încadrat în conformitate cu legislația în vigoare.

7. Asociația, fundația sau federația are autorizațiile necesare în vederea desfășurării activităților statutare.

8. Resursele financiare de care dispune asociația, fundația sau federația permit realizarea activităților de interes general și/sau comunitar.

9. Personalul are pregătire profesională și experiență în domeniul de activitate.

2. Art. 38 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000:

b) a realizat majoritatea obiectivelor stabilite;

Criterii specifice

1. Obiectivele propuse au fost îndeplinite în proporție de cel puțin 90%.

3. Art. 38 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000:

c) prezintă un raport de activitate din care să rezulte desfășurarea unei activități anterioare semnificative, prin derularea unor programe ori proiecte specifice scopului său, însoțit de situațiile financiare anuale și de bugetele de venituri și cheltuieli pe ultimii 3 ani anteriori datei depunerii cererii privind recunoașterea statutului de utilitate publică;

Criteriai specifice

1. Proiectele sau programele desfășurate au fost în concordanță cu obiectivele propuse.

2. Situațiile financiare anuale reflectă desfășurarea unor activități de interes general sau comunitar.

3. Asociația, fundația sau federația are capacitatea de a atrage mai multe surse de finanțare.

4. Asociația, fundația sau federația dispune de dotările materiale adecvate desfășurării activității.

4. Art. 38 alin. (1) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000:

d) valoarea activului patrimonial pe fiecare dintre cei 3 ani anteriori este cel puțin egală cu valoarea patrimoniului inițial.

Criteriai specifice

1. Valoarea activului patrimonial pe fiecare dintre cei 3 ani anteriori nu a scăzut sub cea a patrimoniului inițial.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă

privind nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României valabil în luna iulie 2003

Având în vedere prevederile Legii nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României și ținând seama de evoluțiile macroeconomice și monetare recente,

Banca Națională a României h o t ă r ă ș t e:

Pentru luna iulie 2003, nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României este de 18,2% pe an.

p. Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Emil Iota Ghizari

București, 1 iulie 2003.
Nr. 20.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
